

Ja fa trenta-tres mesos que la Montserrat ens va deixar, la seva obra, el seu llegat i les llavors que va sembrar en tants àmbits havien de tenir presència i continuïtat. Amb aquest esperit comencen les gestions per a instituir una beca d'investigació sobre la comunicació audiovisual amb visió de gènere, amb l'objectiu de saber que es fa en aquest camp arreu del país.

És un orgull per a tota la família haver aconseguit que amb l'ADPC, el Col·legi de Periodistes, l'ICD, i el suport de l'Ajuntament de Figueres i la Diputació de Girona, tirar endavant aquesta iniciativa.

I és ara que amb enyorança la recordem, i com diuen en Salvador i la Concepció -el germà gran i la seva dona:

"A la vida familiar era dinàmica i disposada -era la germana gran- a casa, cantàvem moltes cançons tradicionals i alguna vegada organitzàvem petits concerts, ella al piano i jo al violí, que servien perquè els altres germans es riguessin de nosaltres una bona temporada. Érem una família unida i contenta."

La Roser -la germana petita- pensa que els homenatges i reconeixements s'agraeixen molt, però que cal fer-los en vida.

En Vador, nebot, parla de la seva padrina.

"Quan algú decideix ser valent per dir-hi sempre la seva, per millorar les coses, per vetllar per la igualtat, per promoure la cultura i les arts, per fer d'altaveu de les minories i per estimar la terra mereix una plaça a qualsevol poble. Que a Figueres hi hagi la plaça de Montserrat Minobis —i també altres places amb nom de dona— ens la recorda i ens fa feliços. La creació de la Beca Montserrat Minobis que promou la recerca en continguts audiovisuals amb perspectiva de gènere, és també part del seu camí i de la seva lluita, que encara continua. Recordar algú és tenir-lo a prop encara que ja no hi sigui."

L'Aureli, nebot, recorda a la seva tieta de Barcelona

"Per lògica generacional els nebots vàrem tardar més que la resta de la família en anar prenent consciència de la magnitud de la figura de la Montse. Segurament en diferents etapes de les nostres vides i per motius diversos tots vàrem passar moments de la nostra joventut al pis de Barcelona davant del mercat de Sta. Caterina on les enyorades "Tati" i "tia Teresa" sempre tenien un llit i un plat a taula a punt per a la família. Era durant aquestes estades temporals quan podíem passar més estones amb la "tieta de Barcelona" i quan, i a través de les mirades d'uns adolescents, vàrem poder començar a copsar la seva inesgotable energia. Estava en el seu hàbitat natural, Barcelona, la ràdio, el periodisme, el feminisme, les lluites, l'ètica... tot allò era la seva vida, la seva passió.

Des de la serenor del temps i sobretot des de la seva tan sentida pèrdua quan sobrevoles els records, t'adones de molts petits detalls que en aquell moment et passaven per alt. La Montse sovint compartia amb nosaltres estones a l'estudi de ràdio 4, els seus dinars, les seves tertúlies i de totes aquestes instantànies si amb alguna cosa em quedo és, sens dubte, amb el respecte i l'admiració amb la qual la gent del seu voltant la tractava.

En uns temps marcats per la manca de raó cal preservar els seus valors, la seva

memòria i la seva humanitat en tota la seva dimensió, i sens dubte la beca d'investigació en comunicació i la plaça del seu poble contribuiran al fet que no es perdi la seva llavor.

Des del teu estimat Empordà, petons de tramuntana"

Sociedad

NATURAL / BIG VANG / TECNOLOGÍA / SALUD / QUÉ ESTUDIAR / UNIVERSO JR / FORMACIÓN / VIVO SEGURO / PROGRAMAS / SUSCRÍBETE

Les xarxes recorden la lluita periodística de Montserrat Minobis per garantir la igualtat

REDACCIÓN

11/05/2019 16:37 | Actualizado a 11/05/2019 16:42

ACN Barcelona.-Les xarxes socials s'han omplert de mostres de condol per la pèrdua de la periodista Montserrat Minobis, qui ha mort als 76 anys després de ser intervinguda del cor. El president de la Generalitat de Catalunya, Quim Torra, ha recordat que la periodista va ser distingida amb la Creu de Sant Jordi i ha volgut expressar el seu condol a la família, mentre que la consellera de la Presidència, Meritxell Budó, ha ressaltat que va ser una "dona, periodista i lluitadora". També la presidenta de l'Institut Català de les Dones (ICD), Núria Balada l'ha recordat per "la forta implicació amb la lluita per a la igualtat efectiva de dones i homes". A través d'un comunicat, Balada ha lamentat que la seva mort suposa que "la societat catalana ha perdut una activista amb molts anys d'experiència en la lluita feminista i amb molts projectes per a desenvolupar".

Minobis va mantenir una estreta relació amb l'Institut Català de les Dones com a activista per a la millora de la situació de les dones periodistes i la representació del gènere en els mitjans de comunicació. Actualment era coordinadora del Grup de Treball de Dones i Mitjans de Comunicació del Consell Nacional de les Dones de Catalunya, òrgan consultiu de l'ICD. Un referent

L'expresident de la Generalitat, Carles Puigdemont, ha lamentat a les xarxes socials que s'hagi "apagat una veu de llarga trajectòria". El vicepresident del Govern, Pere Aragonès, ha parlat d'una "periodista de raça". La consellera Ester Capella ha assegurat que amb la seva pèrdua "el feminisme, el periodisme i el país estem de dol". L'alcaldesa de Barcelona, Ada Colau, ha apuntat al fet que ha estat "un referent indiscutible de periodisme compromès i feminista, que va obrir camí per les dones que vindríem després". Per la seva part, el primer secretari del PSC, Miquel Iceta, n'ha ressaltat "el seu compromís cívic i el seu feminisme". Des de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya, entitat que va presidir, també han recordat la seva trajectòria. El Col·legi de Periodistes de Catalunya, on va ser degana, s'hi ha referit com "una persona compromesa amb la lluita antifranquista i activista en defensa de la llengua catalana i del dret de les dones". Altres entitats com el Sindicat de Periodistes han volgut reivindicar "el seu exemple professional i el seu tarannà com a llegat per als periodistes de sempre". Llicenciada en Filosofia i Lletres i Ciències de la Informació, Minobis va ser directora de Catalunya Ràdio (2004-2005) i professora a la Universitat Pompeu Fabra. Va començar la seva carrera periodística a Ràdio Popular de Figueres el

1961. Deu anys després es va traslladar a Barcelona i va treballar a diversos mitjans com Ràdio 4, on feia entrevistes per als programes culturals. També va treballar en el programa 'Miramar', de Televisió Espanyola, i va dirigir l' 'Informatiu matí' i el 'Bon dia, Catalunya'. Va col·laborar en mitjans escrits com l'Avui, l'Hoja del Lunes, Orifloma i Serra d'Or. La seva implicació en la lluita pels drets de les dones també la va dur a crear 'La Independent', una agència de notícies centrada en notícies relacionades amb la igualtat de gènere.

[MOSTRAR COMENTARIOS](#)

Cargando siguiente contenido...

Sociedad

© La Vanguardia Ediciones, SLU Todos los derechos reservados.

[Quiénes somos](#)

[Contacto](#)

[Aviso legal](#)

[Política de cookies](#)

[Otras webs del sitio](#)

[Política de privacidad](#)

[Área de privacidad](#)

[Sitemap](#)

Mes: **Mai de 2019**

Mort inesperada de la companya i amiga Montserrat Minobis

MAI 13, 2019 ~ DEIXA UN COMENTARI

Ha mort la nostra amiga Montserrat Minobis, companya de lluita feminista i emocions compartides.

La trobarem a faltar molt. Que descansi en pau

La nostra companya de la Plataforma Emma Fernández de l' Associació AFEC ha fet aquest homenatge:

Las Clandestinas

Este escrito es en memoria a **Montserrat Minobis**, querida y respetada compañera de las reuniones clandestinas de mujeres feministas de Barcelona. Allá por los primeros años setenta del pasado siglo, con el franquismo todavía en activo, pasamos con Montse y las demás asistentes, noches y más noches debatiendo sobre acciones a realizar, a fin de continuar el combate de siglos de tantas mujeres e ir ganando batallas para, obtener los derechos legales, cívicos, sociales... que todas las mujeres debíamos disfrutar en paridad, equidad e igualdad con los hombres. Además he tenido el placer de compartir con Montserrat Minobis, militancia en el Lobby de Dones de Catalunya y en la Plataforma Catalana de Suport al Lobby Europeu de Dones.

La última vez que estuve con Montserrat Minobis fue el pasado día 6. Ese lunes se llevaba a cabo la entrega de la medalla de oro que el Consell de Dones del distrito de Sarrià-Sant Gervasi otorgaba a otra gran mujer periodista Montserrat Puig.

Minobis, así la llamábamos cariñosamente, no podía faltar al acto de homenaje a Montserrat Puig. Su intervención dejó constancia del coraje, de la capacidad de trabajo, de la lucha contra la dictadura de su amiga, compañera de profesión y de lidia feminista. También recordó el amor que ambas profesaban al periodismo, con una loca pasión por un medio en especial: la Radio.

Montserrat Minobis, activista de la cultura catalana, comprometida con el antifranquismo, destacada feminista, es una mujer que ha irradiado una constante influencia en todos y cada uno de los cargos que ha ejercido: directora de Catalunya Ràdio, decana del Col·legi de Periodistes, presidenta de la Red Europea de Periodistas, fundadora de la agencia catalana de noticias La Independent, profesora de universidad... Montserrat Minobis nos ha dejado y, sí nos ha dejado más solas.

Nunca olvidaré la tarde de ese lunes de mayo. En cuanto nos vimos, Minobis y yo nos abrazamos, sentí algo hondo, un calor íntimo, que recorría mis sentidos. Ambas estrechamente enlazadas nos miramos, contentas de encontrarnos y creí haber gozado de un pequeño instante que nos había llevado a rememorar el pasado.

Después de un alegre abrazo con Pilar Remirez, la inteligente y amada pareja de Minobis y regalarnos las tres con la broma de “cuánto habíamos crecido en los últimos tiempos”, nos propusimos convocar a todas Las Clandestinas para organizar una cena e invitar a más compañeras. Resultaba imperativo no dejar señorear al implacable tiempo sin celebrar un divertido aquelarre feminista.

Nunca olvidaré la tarde de ese 6 de mayo, un lunes redondo de la mañana a la noche, pasando por el mediodía, callejeando por mi amada Barcelona, con Charo, Teresa, Pilar, Marisa y Jean-Pierre. Así como poder agradecer en persona a mis queridas amigas Rosa María Fernández y Rosa Artigas, de la Plataforma del Lobby, por promover el merecido homenaje a Montserrat Puig.

He secado mis lágrimas por la ausencia de mi entrañable Minobis. Llevo prendido el recuerdo de nuestro misterioso abrazo, siempre recordaré su sonrisa y la luz de sus ojos. Quizá ese lunes de mayo percibimos un largo adiós en aquel abrazo mágico.

Emma Fernández López- Associació Feminista de Catalunya

el pòsit dels dies

Jaume Guillamet – periodisme, història, transició

Montserrat Minobis, vida, ràdio i feminisme

[MAY 14, 2019](#) | [JAUMEGUILLAMET](#) | [LEAVE A COMMENT](#)

Montserrat Minobis Puntonet (1942-2019) fou la veu més jove en l'estrena de Ràdio Popular de Figueres, el 1961, l'any que en feia 19. La seva família, que vivia al mateix edifici del Patronat de la Catequística on començà l'emissora i regentava una botiga de teixits al carrer de Monturiol, estava molt vinculada a l'Acció Catòlica.

El seu germà gran Josep Maria (1933-1965) fou el monjo Gregori a Montserrat, teòleg i autor del llibre *Coses dels homes, coses de Déu*. L'altre germà Salvador era un dels caps de l'Agrupament Escolta de la parròquia de Sant Pere, com ella ho fou dels llobatons. Allà la vaig conèixer com akela, nom manllevat del cap de la manada de llops del *Llibre de la Selva* de l'anglès Rudyard Kipling, pel militar colonial Baden Powell, fundador del moviment Scout.

Com la seva germana petita Carme, la Montse estigué molts anys vinculada a l'emissora del Bisbat, però la inquietud la portà a Barcelona, on es llicencià en Filosofia i Lletres i en Ciències de la Informació. Amb Enric Frigola foren les primeres veus en català de Radio España –resultat de la apropiació franquista de Ràdio Associació de Catalunya al final de la Guerra Civil- i des del 1976 de Ràdio 4, d'on passà a TVE-Catalunya.

Les notícies de la seva mort sobtada, en el curs d'una cirurgia cardíaca, han parlat dels aspectes més destacats d'una trajectòria llarga i intensa marcada pel compromís democràtic, catalanista i feminista com a primera degana del Col·legi de Periodistes de Catalunya, primera directora de *Catalunya Ràdio* i presidenta de la Xarxa Europea de Dones Periodistes.

Montse Minobis ha estat també una dona de lletra, col·laboradora de *l'Avui*, *Orifloma* i *Hoja del Lunes*. No podia faltar a *l'Empordà Federal*. També autora de llibres: biografies com *Aureli M. Escarré: abat de Montserrat, 1946-1968* (1978) i *Rigoberta Menchú: la veu dels indígenes* (2003), i una història de la ràdio amb Rosa Gil, *Aquí Ràdio... Crònica de les Ones a les comarques de Girona, 1933-1982* (2004).

Havia guanyat per un gran resultat davant Martí Anglada el deganat del Col·legi de Periodistes, -després d'haver-ho intentat amb una candidatura quasi només de dones davant Josep Pernau, vuit anys abans- i va renunciar-hi poc abans de finalitzar el mandat per fer-se càrrec de la direcció de *Catalunya Ràdio*, durant la presidència de Pasqual Maragall.

Com tanta gent de la seva generació, es va lliurar en diverses ocasions al compromís polític. Primera de llista en la candidatura d'Unió Democràtica de Catalunya per Girona en l'estrena electoral de 1977, participà després en la fundació de Nacionalistes d'Esquerres i en la candidatura municipal d'Iniciativa per Catalunya a Barcelona de 1995.

Ràdio i feminisme han estat la seva vida. En els darrers anys en actiu, fou professora a la Universitat Pompeu Fabra, on ens tornàvem a veure sovint. La Montse, sempre somrient i positiva.

Publicat al Setmanari de l'Alt EMPORDÀ, 14 de maig de 2019

Create a free website or blog at WordPress.com. Do Not Sell or Share My Personal Information

UN RECLAM UNÀNIME - Montserrat Minobis

L'“ara no toca”, expressió pujoliana per excel·lència, es va convertir en el paradigma d'una època en què s'amagava –ara ho hem vist i recomprovat– una manera de fer política que alterava l'ecosistema periodístic. Fins a tal punt que, en un d'aquells àpats de Nadal en què el president Pujol convidava a l'“escudella i carn d'olla” al món periodístic català, aquest “ara no toca” va ser el *leitmotiv* del meu discurs de degana d'aleshores per convertir-lo en un “Ara sí que toca” (manllevant el títol del company Francesc Marc Álvaro), per demanar la concessió de la Creu de Sant Jordi a Josep Parnau, exdegà i mestre de tantíssims professionals del periodisme. I, alhora, posar de manifest, una vegada més, el nostre principal compromís amb la societat: el deure d'exercir la llibertat d'informació, sempre.

Aquest 2014, l'expressió que tantes vegades va utilitzar l'expresident Pujol per no fer declaracions o no contestar preguntes incòmodes ha desaparegut davant del reclam unànime per part de la ciutadania del país d'un “ara sí que toca” demanar responsabilitats a qui va ostentar el càrrec de president de la Generalitat durant vint-i-tres anys per haver confessat ser un evasor fiscal tot dilapidant un bagatge polític (d'encerts i errors) i eliminar, així, la figura d'un personatge que va confondre Catalunya amb la seva persona i amb el seu partit. “Ara sí que toca” donar comptes davant d'un país, d'un poble que necessita de polítics i polítiques honestes, i tenint com a testimonis i transmissors de la realitat i la veritat informativa una professió periodística que, en un determinat moment va pecar per omissió davant d'un personatge que tant va influir en la vida política i periodística del país.